

μεις λοιπόν, ὡ ἀναγνώστες, ἀς προσπαθήσωμεν νὰ γίνωμεν μέλη τοιαύτης κοινωνίας, ἥς κεφαλὴ εἶνε ὁ Χριστός, καὶ τοιοῦτον ἔχοντες ἀρχηγόν, ἐξάπαντος θέλωμεν εὐδαιμονῆσαι.

Οὕτω λοιπόν πράττοντες καταστήσωμεν εἰς τὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ῥητόν. «Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε καὶ οὕτως ἀναπληρώσατέ τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ».

Εἰς ΛΥΔΟΣ.

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΗΛΙΚΙΑΙ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 5)

III

Ἡ ἀνδρική ηλικία.—Ἡ παρακμή.

Ἐκ τῶν ἀτμῶδων τῆς ἀνοίξεως ὀνείρων, ἐκ τοῦ ἀναθρασμοῦ τῆς νεότητος, ὁ Γεώργιος εἶχε φθάσει εἰς τὰς πραγματοποιήσεις τοῦ θέρους, εἰς τοὺς αὐστηροὺς τῆς τελείας ἡλικίας ὑπολογισμούς. Αἱ ἐπιθυμίαι πρὸς τὴν φιλοδοξίαν, τὸν πλοῦτον τὴν κενοδοξίαν τοῦ κόσμου εἶχον ἐναλλάξ διαταράξει τὴν κεφαλήν του. Τὰ σφάλματά του τῷ εἶχον διδάξει τὴν φρόνησιν, αἱ ἀπάται του τὸν εἶχον φέρεи εἰς τὴν ἀμφιβολίαν, εἴτα εἰς τὴν ἀδιαφορίαν. Ἦτο πρότερον εὐπιστος καὶ ἐνθουσιαστικός, ἔγινε μετὰ ταῦτα θετικός καὶ δύσπιστος. Ἡ ζωὴ δι' αὐτὸν εἶναι σήμερον εὐρύχωρόν τι στάδιον, οὐτινὸς σπουδάζει τὸ ἔδαφος ὡς ἀθλητής. Ἐπὶ τῶν ἐρεπίπων τῶν υπερηφάνων αὐτοῦ αἰσθημάτων, τοῦ φίλτρου τῆς γενναιοῦτος, ὑψοῦται ἡ υπερηφάνεια τῆς ἐμπειρίας, τῆς ψυχρότητος, τῆς ἐπιμονῆς. Ὑπολογίζει καὶ ἀπατᾶται ἐπαναλαμβάνει τοὺς ὑπολογισμούς αὐτοῦ καὶ πάλιν ἀπατᾶται· ῥίπτεται ἀποφασιστικὰ ἀλλ' ἐντίμως ἐντὸς ἄλλης ὁδοῦ καὶ ἐπιτυγχάνει.

Ὁ Γεώργιος εἶναι πλούσιος καὶ μελαγχολικός. Τὰ χρήματα, τὰ ὅποια ἐκέρδησε τῷ ἐπέφεραν διψαν Ταντάλου, φλέγουσαν αὐτὸν αἰέποτε. Μὲ ἀνήσυχον ὄμμα παρατηρεῖ τὰ κινήματα τῶν συναγωνιστῶν του· μετρέουσιν χεῖρα συνθέτει, τροποποιεῖ, ἀνατρέπει καὶ ἐπαναλαμβάνει ἀδιακόπως τοὺς ὑπολογισμούς του.

Ἡμέραν τινα ἀπαυδήσας ἀπὸ τὰς ἀπατηλὰς ἡδονὰς, ὅς παρὰ τῆς τύχης εἶχε ζητήσει, ἴσεται ἐκπλαγεὶς, διότι εὗρεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν γονίμων αὐτοῦ ὑπολογισμῶν τὴν ξηρὰν τῆς καρδίας του ἀπογοήτευσιν. Τότε, ὡς φλὸξ ἥτις, ὑπὸ τὴν τέφραν ἀποκοιμηθεῖσα, ἀναζωογονεῖται δι' ἰσχυροῦ φυσήματος, τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῶν ἱερῶν φίλτρων, τῶν ἀγνῶν καὶ γενναίων σκέψεων ἐξυπνᾷ ἐκ νέου ἐν ἑαυτῷ ὑπὸ τὰς σκωρίας τῆς ὡς ὑφαιστίον ὑπάρξεως αὐτοῦ. Τότε ἐκ νέου βυθίζεται εἰς τὰς ἀγνάς τῆς νεότητός του ἀναμνήσεις ὡς εἰς ἀναψυκτικὴν πηγὴν· ἀναπνέει εἰς τὴν σκιάν, εἰς τὴν ἡσυχίαν, εἰς τὰς γλυκείας καὶ εὐεργετικές τῆς πατρικῆς οἰκίας ἡδονάς. Ἐπανακάμπτει εἰς τὴν γεννήσασαν αὐτὸν γῆν, εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς ἣν εἶχε βλαστήσει ἡ παιδρὰ αὐτοῦ παιδικὴ ἡλικία. Ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ εἶναι ἐκεῖ· ἡ πιστὴ ἀδελφὴ του Νέλλη, ἥτις

δὲν εἶχε ποτὲ ἀρνηθῇ τὴν πατρίδα τῆς, καὶ ἥτις εἶχε συνάψει γάμον μετὰ τοῦ Φραγκίσκου, τοῦ φίλου τοῦ Γεωργίου· προσκαλεῖ αὐτὸν πλησίον τῆς, ἵνα τῷ εἴπῃ διὰ ζωσῆς φωνῆς, ὅτι εἶναι εὐτυχὴς, καὶ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ τὸν φίλτατον αὐτῆς ἀδελφὸν ἀμφακκῶντα μέρας εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς.

Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀδελφῆς, τοῦ βλέπει τὴν σύντροφον τῶν παιδικῶν αὐτοῦ παγνῶν, τὴν γλυκεῖαν Μαρίαν, εἰς ἣν ὁ χρόνος εἰσέκε πλειοτέραν ὠριαιότητα.

Εἰς τὴν θῆαν αὐτῆς, αἰσθάνεται ταραχὴν τινα, ἣν ποτὲ δὲν εἶχεν αἰσθανθῇ πλησίον τῶν γυναικῶν, ὅς εἶχεν ἰδεῖ εἰς τοὺς χοροὺς ἢ τὰς συναναστροφὰς ἀκκιζομένας. Ἡ Μαρία εἶναι προικισμένη με φυσικὴν τινα χάριν, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ ἀξιώσεις τοῦ κόσμου οὐδένα προσθέτουσιν ἐπίπλαστον στολισμόν· εἶναι προικισμένη με καρδίαν, ἥς ἡ ἀγνότης ἀνακαλύπτεται εἰς πᾶσαν πράξιν, εἰς πάντα λόγον τῆς· με συνείδησιν, ἥς ἡ ἀταραξία προσθέτει εἰς τὸ σῶμα αὐτῆς γλυκύ τι καὶ σοβαρὸν, εἰς τὸ μειδιάμα τῆς ἀνέκφραστον ἡδίστην, εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς οὐράνιον ἀκτίνα.

Ὁ Γεώργιος νομίζει, ὅτι ἐνεκ-τῆς ἀρχαίας αὐτῶν σχέσεως, δύναται νὰ ἐπικαλέσῃ πρὸς αὐτὴν τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐλευθερίαν, ἀλλ' ἀπατᾶται· ἡ σοβαρότης αὐτῆς τῷ ἐμπνέει σεβασμόν. Αὕτη δὲν φαίνεται, μῆτε ὅτι ζητεῖ τὴν συναναστροφὴν του, μῆτε ὅτι τὴν ἀποφεύγει. Δὲν προσκαλεῖ, ἀλλ' οὐδὲ ἀπορρίπτει τὰς φιλοφρονήσεις του. Ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις του μετὰ τὴν μεγαλτερον ἡσυχίαν· φαίνεται μόνον, ὅταν οὗτος ὁμιλῇ, αὕτη ἀκροάζεται μετὰ μεγίστη προσοχῇ καὶ συγκινήσει.

Ὅσῳ τὴν παρατηρῇ τοσοῦτῳ αἰσθάνεται ὅτι ἔλκεται πρὸς αὐτὴν ὑπὸ νέου τινος θελήτητος θέλγεται ὑπὸ τῆς παρθενικῆς αὐτῆς χάριτος, καταγοητεύεται ὑπὸ τῆς ἀρετῆς τῆς. Ἐνίοτε αἱ γοητεῖαι τοῦ μεγάλου κόσμου ταραττοῦσιν ἀκόμη τὴν κεφαλήν, παρασύρουσι τὴν φαντασίαν του. Εἴτα ἡ θῆα τῆς νέας ταύτης κόρης, τῆς μετριόφρονος, μ' ὅλον ὅτι προικισμένης ὑπὸ τοσοῦτων παρὰ τοῦ οὐρανοῦ δώρων, ἅτινα εἰς ἄλλας ἤθελον ἐμπνεύσει τὴν υπερφάνειαν, τῆς τοσοῦτον ἀγνῆς, τῆς τοσοῦτον εὐχαρίστημένης εἰς τὴν εὐτελῇ αὐτῆς κατάστασιν, τὸν φέρεи εἰς θέσιν νὰ φαντασθῇ ταπεινὴν τινα καὶ ἡσυχὸν ὑπαρξιν, ὡς ἐκείνην, ἣν οἱ γονεῖς αὐτοῦ τῷ εἶχον δώσει ὡς παράδειγμα.

Τὸ θέρος διέρχεται, ὁ δὲ Γεώργιος εὐρίσκεται μετὰ τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς ἐλπίδος, τῆς ὁρμῆς πρὸς τὴν φιλοδοξίαν καὶ τῶν φρονίμων σκέψεων. Ἐνθυμεῖται ὅτι εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, ὅπου ἀπέκτησε τὴν μεγάλην αὐτοῦ περιουσίαν, εἶδε γυναῖκας λαμπροτέρας τῆς Μαρίας, ἐπιζητήτους καὶ εὐδιαθέτους νὰ δεχθῶσι τὴν λατρείαν του· ἀλλ' ἡ ἐντύπωσις, ἣν αὐταὶ εἰς αὐτὸν ἐποίησαν σθένυνται καὶ δὲν μένει εἰμὴ ἀμυδρόν τι ἔχνος, ἐνῶ ἡ ἐντύπωσις τῆς

Μαρία τρέφεται καὶ αὐτοὶ ἀδιακόπως ἐν ἑαυτῷ. Ὡμίλησε πρὸς τὴν Νέλλην περὶ τῆς ἀδελφῆς τοῦ συμμαθητοῦ αὐτοῦ, ἥτις τὸν εἶχε ποτὲ καταγοητεύσει. Ἡ Νέλλη ἀφ' οὗ τὸν ἤκουσεν ἡσύχως, εἰκνισθεὶς τὴν κεφαλὴν της καὶ τῷ εἶπε:

— Δὲν εἶναι αὐτὴ, φίλτατε Γεώργιε; ἡ σύντροφός, ἣν ἐπεθύμουν νὰ ἴδω, συμμεριζομένην τὴν τύχην σου. Ἐσπέραν τινα τοῦ φθινοπώρου, ὁ Γεώργιος εἰσῆλθεν εἰς τὴν μικρὰν οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Μαρία κατοικεῖ μετὰ τῆς ἀξιοσεβάστου αὐτῆς μητρός. Δὲν ὑπάρχει ἡ ἐλαχίστη πολυτέλεια, ἣν ἐπὶ τινι κατὸν ἐθεώρει ὡς ἀναγκαίαν ὁ ἔμπειρος κερδοσκόπος· ἀλλὰ δύο εὐσεβεῖς ψυχαὶ ζῶσιν ἡσύχως ὑπὸ τὸ πατρικὸν τοῦ Θεοῦ ὄμμα.

— Μαρία, εἶπεν ὁ Γεώργιος, διατείνοντας μικρὰν ἀνάμνησιν τῆς φιλίας, ἣν ἄλλοτε σοὶ ἐδείκνυσιν;

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡσύχως ἡ νέα κόρη νομίζω ὅτι τὴν διατηρῶ εἰσέτι.

— Ἀ! ὅταν σοὶ τὴν εἶχον προσφέρει, πόσον εὐτυχὴς ἐποχὴ ἦτον ἐκείνη!

— Ναί.

— Ἐπεθύμουν νὰ ἐπανηρχόμην εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν;

— Ἀληθῶς;

— Οὐδὲ ἐν τοῦ μεγάλου κόσμου θέλητρον δύναται νὰ μὲ κάμῃ νὰ τὴν ληθονήσω.

— Νομίζεις;

Ὁ Γεώργιος ἀπεφάσισε νὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν τὴν εὐγλωττίαν του, ἀλλὰ παράτα ἐμποδίσθη. Ἐν ἄλλαις περιστάσεσιν εἶχε μεταχειρισθῇ μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας τὴν γλῶσσαν τοῦ κόσμου· τώρα, ἡ γλῶσσα αὐτὴν δὲν δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὰς ἰδέας του.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν, ἐπαναλαμβάνει τὴν συνομιλίαν του.

— Εἶσαι εὐτυχὴς ἐδῶ, Μαρία;

— Ζῶ μετὰ τῶν καλῶν φίλων.

— Ἡ ἀδελφὴ μου Νέλλη σὲ ἀγαπᾷ πολὺ.

— Δὲν ἀμφιβάλω.

— Εἶναι ἀργὰ πρέπει ν' ἀναχωρήσω. Καλὴν νύκτα Μαρία.

— Καλὴν νύκτα Γεώργιε.

Καὶ ἡ νέα κόρη ἀφαιρεῖ μετὰ μεγαλοπρεπείας τὴν χεῖρα αὐτῆς ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Γεωργίου, ὅστις δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀποχωρισθῇ.

Ὁ Γεώργιος ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔχων ἀδιακόπως ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ τὴν Μαρίαν καὶ ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ ἂν εἰσέτι ἡ καρδία της εἶναι ἐλευθέρη. Λέγει πρὸς τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ ὅλας τὰς ἐπιθυμίας καὶ τοὺς φόβους του. Παρκαλεῖ αὐτὴν νὰ μεσιτεύσῃ πρὸς τὴν νέαν κόρην. Ἀλλ' ἡ Νέλλη γινώσκει ὅτι ὁ ἀδελφὸς αὐτῆς πολλάκις παρεσφύρηθη, διὰ τοῦτο σκέπτεται.

— Πρόσεξε, τοῦ λέγει· ἀγαπῶ πολὺ τὴν Μαρίαν, καὶ ἐπεθύμουν νὰ τὴν ἴδω εὐτυχῇ. Εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν εὐρίσκεισαι εἰς ἀπάτην;

Ὁ Γεώργιος προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τὴν ἀδελφὴν του

περὶ τῶν ἀληθῶν αὐτοῦ αἰσθημάτων. Ἐπιστρέφει εἰς τὴν μεγάλην πόλιν, ἥτις ὑπῆρξε τὸ θέατρον τῆς ἐνεργητικότητός του. Ἐπαναλαμβάνει τὰς μεγάλας ἐργασίας του· εἰσέρχεται εἰς τὰς συναναστροφάς. Σήμερον εἶται μᾶλλον ἀναγνωρίζει τὸ κενόν, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰς τὸ βάθος τῆς θορυβώδους ταύτης ζωῆς. Αἰσθάνεται ὅτι εἶναι μόνος εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, ὅστις τὸν ὑποδέχεται μὲν τώρα μετὰ τσαύτης φιλοφροσύνης, ἀλλ' ἂν ποτὲ κατετρέχετο ὑπὸ τῆς τύχης, οὐδεὶς ἴσως ἐξ ἐκείνων οἵτινες σήμερον δεικνύουσι πρὸς αὐτὸν τσαύτην ἀφοσίωσιν καὶ ἀγάπην ἣ θέλε τὸν βοηθήσει.

Ἐπανέρχεται πλησίον τῆς Νέλλης καὶ διηγεῖται αὐτῇ τὴν νέαν αὐτοῦ ἀπόπειραν. Σήμερον δίδει αὐτῇ πίστιν εἰς τοὺς λόγους του. Ὑπόσχεται ὅτι θέλει ἴδει τὴν φίλην της καὶ θέλει τῇ εἰπῇ πόσον ἐπεθύμει νὰ τὴν ἐνομάσῃ ἀδελφὴν.

Εὐλογημένον τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ὑπάρχει ἀκόμη καιρὸς. Ἡ Μαρία ἀγαπᾷ τὸν Γεώργιον· τείνει δὲ πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα μετ' ἀπεριορίστου ἐμπιστοσύνης.

Ἐκ Πατρῶν.

N. Π. Θ.

Ο ΡΟΥΣΣΩ ΑΝΑΡΩΝΝΥΩΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

Εἶδον τὰς θλιβεράς μου ἡμέρας ἀποκλινούσας πρὸς τὸ τέρας αὐτῶν, καὶ καθ' ἃς ἐσφρίγων τὴν ἡλικίαν, προσήγγιζον τῇ δύσει αὐτῶν· ὁ θάνατος ἐξαπλῶν τὰς ζωφώδεις πτέρυγάς του, ὡς φοικαλέον παραπέτασμα, ἐκάλυπτε δι' αἰωνίου σκότους τὸ φῶς, οὐτινος νῦν ἀπολαύω. Καὶ ἐν τῇ δλεθραύ ταύτῃ νυκτὶ, μάτην ἐζήτουν τὸ λοιπὸν τῶν θλιβερῶν ἡμερῶν μου, ὡς δὲ ἡ ἐλαφος ἐπιθυμεῖ ὕδατος ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτω ἐπεθύμουν αὐτῶν.

Ὑπέρτατε Θεέ, ἡ χεῖρ σου ἀπαιτοῦσα τὸ τάλαντον, ὅπερ πρὸς σοῦ ἔλαβον, ἔρχεται νὰ διαρρήξῃ τὸ τῶν ἡμερῶν μου νῆμα. Ὁ τελευταῖός μου ἥλιος ἐγειρόμενος τοῦ θρόνου, τὴν πνοὴν παρ' ἐμοῦ ἀφαιρεῖ, ὡς τὸ ξηρὸν φύλλον, ὅπερ ἀποσπαθὲν ἐκ τοῦ κορμοῦ καθίσταται τὸ παίγιον τοῖς ἀνέμοις. Ἐκ τῶν φωνῶν μου, ἐκ τῶν θρήνων μου ἡ ἀσθένειά μου ἐφαίνεται τρεφομένη· καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου δακρύων πλήρεις ἡδυνάτουν νὰ ἀνυψώσιν.

Οὕτως ἔχων ἐν τῇ σκοτεινῇ ἐκείνῃ νυκτὶ, ἔλεγον· Ὡ νύξ! σὺ θὰ καλύψῃς με διὰ πάντοτε μετὰ τὸ σκότος. Στρέφων δὲ πρὸς τὴν χρυσόθρονον Ἡὼ, ἐπανελέγον· τὸ φῶς, ὅπερ μοι μεταδίδεις, εἶνε τὸ τελευταῖον τῶν ἡμερῶν μου! Θεέ δίκαιε, ἡ ψυχὴ μου εἶνε ἐν τῇ σκοτίᾳ, αἱ αἰσθήσεις μου πεπηγᾶν ἐκ τοῦ τρόμου· ἀκουσον τὰς πηνθήμας μου φωνάς, Θεέ, καὶ ἀποκρίθητί μοι. Ἀλλὰ τέλος ἡ εὐμενὴς σου χεῖρ ἐνέπλησε τὸ διανοιγόμενον βράχθρον ὑπὸ τὰ βήματά μου. Ἡ βοήθειά της ἐνδυνάμυνσά με, δεικνύει νὰ εὐρίσκω τὴν ζωὴν ἐν τῇ φρίκῃ τοῦ θανάτου. Διὰ νὰ διαφυλάξωμεν δὲ τὴν μνήμην τῶν ἀθανάτων καὶ ἀειμνήστων σου βοηθημάτων, μικρο-